

R O M Â N I A
TRIBUNALUL VÂLCEA SECȚIA CIVILĂ
Conflicte de Muncă si Asigurări Sociale
SENTINȚA CIVILĂ NR...

TRIBUNALUL

.....
Deliberând constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Vâlcea, reclamantii au solicitat, în contradictoriu cu pârâta Comuna ...reprezentată prin primar ca, prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâtei: la plata diferenței dintre salariile cuvenite potrivit contractului individual de muncă și salariile plătite efectiv; începând cu data introducerii acțiunii să plătească salariile potrivit contractelor individuale de muncă, respectiv actelor adiționale la contractele individuale de muncă; să plătească sumele susmenționate, actualizate cu rata inflației de la data scadenței fiecăreia și până la data plății efective a sumelor datorate.

În motivarea cererii reclamantii arată că, în data de 06 august, dată stabilită pentru plata salariului aferent lunii iulie, au luat la cunoștință faptul că le-au fost diminuate unilateral salariile cu 25%.

Salariul reprezintă o componentă a dreptului la muncă și reprezintă contraprestația angajatorului în raport cu munca prestată de către angajat în baza raportului de muncă. Efectele raportului de muncă se concretizează în obligații de ambele părți, iar una din obligațiile esențiale ale angajatorului este plata salariului pentru munca prestată, așa cum a fost el stabilit prin contractului individual de muncă.

Contractul individual de muncă este convenția prin care se materializează voința angajatorului și a viitorului salariat de a intra într-un raport juridic de muncă. În această convenție, negociată și liber consimțită, sunt prevăzute în limitele stabilite de legislație și de contractele colective de muncă, toate elementele necesare pentru cunoașterea condițiilor de desfășurare și de încetare a raportului de muncă, drepturile, obligațiile și răspunderile ambelor părți.

Salariul reprezintă unul dintre drepturile asupra căruia cele două părți ale raportului juridic de muncă au convenit și l-au prevăzut în mod expres în conținutul contractului, în conformitate cu dispozițiile art. 17 alin. 2, coroborat cu art. 3 din același articol.

Un terț față de acest contract individual de muncă nu poate interveni pentru a modifica acordul părților semnatare. Statul, terț raportat la contractul individual de muncă, încheiat între angajator și salariat, nu poate modifica ceea ce părțile au stabilit, respectiv nu poate diminua salariile acestora în mod direct, prin edictarea unei legi în acest sens, căci protecția juridică a raportului juridic de muncă stabilit contractual este același atât pentru personalul bugetar, cât și pentru cel încadrat la angajatori privați. Nu se poate vorbi de o protecție a legii mai mare în cazul angajaților privați.

Deși nu au fost încheiate acte adiționale la contractele individuale de muncă, de micșorare a salariilor reclamanților, angajatorul a reținut o parte din salariile datorate conform contractului individual de muncă, plătind numai o parte din ceea ce împreună cu salariații săi convenise conform contractului.

În drept au fost invocate disp. art. 40 alin. 2 lit. c din Legea nr. 53/2003 și art. 110 alin. 2 și 3 Cod de procedură civilă.

În dovedirea cererii reclamanții au depus la dosar înscrisuri, respectiv fluturașii de salariu din luna iulie 2010, contracte individuale de muncă, acte adiționale, decizii de încadrare, dispoziții de reducere a salariului, etc..

Din analiza materialului probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

Prin dispozițiile nr.110, 112, 113, 116, 117 și 118 din 23.07.2010, aflate la filele 47-52 din dosar, reclamanților li s-a diminuat cu 25% cuantumul salariului brut, începând cu data de 04 iulie 2010, în temeiul dispozițiilor art.1 din Legea nr.118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar.

Instanța apreciază că reducerea unilaterală a salariului brut cu 25%, în temeiul dispozițiilor art.1 din Legea nr.118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, încalcă prevederile Declarației Universale a Drepturilor Omului și pe cele ale art.1 alin.1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr.30/18 mai 1994, care privesc protecția proprietății.

Înainte de a trece la analiza condițiilor acestor prevederi internaționale care protejează dreptul de proprietate, trebuie făcute două precizări.

În primul rând, potrivit dispozițiilor art.20 din Constituția României, intitulat „Tratatele internaționale privind drepturile omului”: „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță

cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.”

Așadar, dacă instanțele de judecată constată că legile interne încalcă pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte, conținând dispoziții mai puțin favorabile decât acestea din urmă, sunt obligate să ignore aceste prevederi și să facă aplicarea celor din reglementarea internațională mai favorabilă. Procedând astfel, instanțele de judecată nu fac altceva decât să respecte dispozițiile art.20 din Constituția României, precum și pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte.

În al doilea rând, constatarea Curții Constituționale a României, în cuprinsul deciziilor nr.872/25 iunie 2010 și nr.874/25 iunie 2010, ambele publicate în M.Of. nr.433/28 iunie 2010, că Legea nr.118/2010 nu încalcă dispozițiile Constituției României, nu împiedică instanțele de judecată să facă aplicarea dispozițiilor art.20 din legea fundamentală și să dea prioritate pactelor și tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte.

Așa cum reglementările internaționale au întâietate în fața celor interne, inclusiv în fața Constituției României, statuările Curții Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg, de exemplu, au prioritate față de cele ale Curții Constituționale a României, fiind obligatorii pentru instanțele de judecată.

Curtea Constituțională este, potrivit dispozițiilor art.1 și 2 din Legea nr.47/1991 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, garantul supremației Constituției României, asigurând controlul constituționalității legilor, a tratatelor internaționale, a regulamentelor Parlamentului și a ordonanțelor Guvernului. Chiar dacă, în exercitarea atribuțiilor sale, Curtea Constituțională are posibilitatea raportării și la dispozițiile internaționale în materia drepturilor fundamentale ale omului, statuările acesteia, aflate în contradicție cu cele ale forurilor internaționale competente să interpreteze aceste prevederi, nu pot fi reținute de instanțele judecătorești sesizate cu soluționarea unui litigiu în care își găsesc aplicarea. Dimpotrivă, instanțele judecătorești sunt obligate, în temeiul prevederilor art.20 din Constituția României și a obligațiilor pe care România și le-a

asumat în urma ratificării acestor pacte, convenții și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, să ignore legile interne și interpretările Curții Constituționale a României care contravin reglementărilor internaționale și interpretărilor date acestora de organele abilitate.

Așadar, prin aplicarea cu prioritate față de cele interne a dispoziții internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte și a interpretărilor acestor dispoziții date de forurile internaționale competente, instanțele de judecată nu încalcă prevederile art.11 alin.3 din Legea nr.47/1992, potrivit cărora deciziile și hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor și nici pe cele ale art.31 din aceeași lege, conform cărora decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare este definitivă și obligatorie, cu atât mai mult cu cât deciziile invocate anterior sunt de respingere a obiecțiilor de neconstituționalitate, iar nu de admitere a acestora. În cazul respingerii obiecțiilor sau excepțiilor de neconstituționalitate este posibilă formularea unor noi excepții, iar Curtea Constituțională poate proceda, pe baza unor noi argumente sau ca urmare a revenirii la practica anterioară, la admiterea acestora, chiar dacă anterior s-a pronunțat în sensul constituționalității.

În ceea ce privește prevederile internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului care au fost încălcate prin reducerea salariilor bugetarilor cu 25%, potrivit art.17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului: „1. Orice persoană are dreptul la proprietate, atât singură, cât și în asociație cu alții.; 2. Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa.”

De asemenea, potrivit art.1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr.30/18 mai 1994: „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

Cu privire la regula aplicabilă în lumina art.1 din Protocolul nr.1, Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg a

statuat, în numeroase cauze, că acest articol conține 3 norme distincte: prima, care se exprimă în prima frază a primului alineat și care are un caracter general, enunță principiul respectării proprietății; cea de-a doua, ce figurează în cea de-a doua frază a aceluiași alineat, vizează privarea de proprietate și o supune anumitor condiții; cât despre a treia, menționată în cel de-al doilea alineat, recunoaște puterea statelor contractante de a reglementa utilizarea bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții sau a amenzilor. Cele 3 reguli mai sus menționate nu sunt „distincte”, în sensul că nu au nici o legătură una cu cealaltă: cea de-a doua și cea de-a treia se referă la cazuri speciale de încălcare a dreptului la respectarea bunurilor și, prin urmare, trebuie interpretate în lumina principiului general enunțat în prima regulă (cauza Gasus Dossier - und Fordertechnik GmbH împotriva Olandei, Hotărârea din 23 februarie 1995, seria A nr. 306 B, p. 46 - 47, & 55).

Pentru a analiza dacă sunt încălcate prevederile art.1 din Primul protocol, trebuie analizate, așadar, mai multe aspecte: dacă reclamantul are un „bun” în sensul art.1 alin.1 din Primul protocol; existența unei ingerințe a autorităților publice în exercitarea dreptului la respectarea bunului, ce a avut ca efect privarea reclamantilor de bunul lor, în sensul celei de a doua fraze a primului paragraf al art.1 din Protocolul nr.1; dacă sunt îndeplinite condițiile privării de proprietate, respectiv dacă ingerința este prevăzută de lege, dacă ingerința urmărește un scop legitim de interes general (ea a intervenit pentru o cauză de utilitate publică), dacă ingerința este proporțională cu scopul legitim urmărit, adică dacă s-a menținut un „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg s-a pronunțat în nenumărate rânduri, chiar și împotriva României, în sensul că și dreptul de creanță reprezintă un „bun” în sensul art.1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă este suficient de bine stabilit pentru a fi exigibil sau dacă reclamantul poate pretinde că a avut cel puțin o „speranță legitimă” de a îl vedea concretizat (cauzele Rafinăriile grecești Stran și Stratis Adreadis împotriva Greciei, Hotărârea din 9 decembrie 1994, seria A nr. 301-B, pag. 84, paragraful 59; cauza Jasiuniene împotriva Lituaniei, cererea nr. 41.510/98, paragraful 44, 6 martie 2003; cauza Pressos Compania Naviera S.A. și alții contra Belgiei, hotărârea din 20 noiembrie 2005, seria A nr.332, p.21 și

§ 31; Cauza Ouzunis și alții contra Greciei, nr.49144/99, 18 aprilie 2002, § 24; Hotărârea din 24 martie 2005 în Cauza Șandor împotriva României, publicată în M. Of. nr. 1048 din 25 noiembrie 2005; Hotărârea din 28 iunie 2005 în Cauza Virgil Ionescu împotriva României, publicată în M. Of. nr. 396 din mai 2006; Hotărârea din 19 octombrie 2006 în cauza Matache și alții împotriva României - cererea nr.38113/02; Hotărârea din 2 martie 2004 în Cauza Sabin Popescu împotriva României, publicată în M. Of. nr. 770 din 24 august 2005; Hotărârea din 15 februarie 2007 în cauza Bock și Palade împotriva României - cererea nr.21740/02; Hotărârea din 1 decembrie 2005 în Cauza Societatea Comercială „Mașinexportimport Industrial Group” împotriva României, publicată în M. Of. nr. 682 din 9 august 2006; Hotărârea din 23 februarie 2006 în Stere și alții împotriva României, publicată în M. Of. nr. 600 din 30 august 2007; Hotărârea din 21 februarie 2008 în cauza Driha împotriva României - cererea nr.29556/02; Hotărârea din 6 decembrie 2007 în cauza Beian împotriva României - cererea nr.30658/05; etc.).

Mai mult, recent, în Hotărârea din 15 iunie 2010 în cauza Mureșanu împotriva României (cererea nr.12821/05), Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg s-a pronunțat în mod expres în sensul că salariul reprezintă un „bun” în sensul art.1 alin.1 din Primul protocol.

Așadar, salariul reclamanților, la care aceștia au dreptul în baza contractelor individuale de muncă sau a dispozițiilor depuse la dosar, reprezintă un „bun” în sensul art.1 alin.1 din Primul protocol adițional la Convenție.

Cea de a doua condiție ce trebuie verificată pentru a se vedea dacă este vorba sau nu de o încălcare a art.1 din Primul protocol este cea a existenței unei ingerințe a autorităților publice în exercitarea dreptului la respectarea bunului, ce a avut ca efect privarea reclamanților de bunul lor, în sensul celei de a doua fraze a primului paragraf al art.1 din Protocolul nr.1.

Reducerea salariului reclamanților cu 25% pe o perioadă de 6 luni (iulie-decembrie 2010) și lipsirea acestora de dreptul de a mai primi vreodată sumele de bani aferente acestui procent reprezintă, indiscutabil, o ingerință ce a avut ca efect privarea reclamanților de bunul lor, în sensul celei de a doua fraze a primului paragraf al art.1 din Protocolul nr.1.

În al treilea rând, privarea de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite în scopul vizat; privarea de proprietate trebuie să menajeze un just echilibru între

exigențele de interes general și imperativele fundamentale ale individului, în special prin indemnizarea rezonabilă și proporțională a valorii bunului, acordată titularului acestuia.

Prima condiție a privării de proprietate este, așadar, ca ingerința să fie prevăzută de lege.

Această primă condiție semnifică în dreptul intern legalitatea privării de proprietate, principiu care, la rândul lui, presupune îndeplinirea a două cerințe: să existe o lege în sensul Convenției, în temeiul căreia să fi avut loc privarea de proprietate; legea să îndeplinească acele calități determinate de Curte în jurisprudența sa, adică să fie accesibilă, precisă și previzibilă.

Legea nr.118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar îndeplinește condițiile menționate anterior, fiind un act normativ accesibil, precis și previzibil în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg.

Cea de a doua condiție a privării de proprietate presupune ca ingerința să urmărească un scop legitim de interes general, adică să intervină pentru o cauză de utilitate publică.

În expunerea de motive a Legii nr.118/2010 se arată că, potrivit evaluării Comisiei Europene, „activitatea economică a României rămâne slabă și, contrar așteptărilor inițiale, cel mai probabil, creșterea economică s-a menținut negativă în primul trimestru al anului 2010. [...] Până la sfârșitul anului 2010, se așteaptă ca inflația să scadă în continuare la aproximativ 3,75% datorită cererii interne slabe și implementării unei politici monetare prudente. Redresarea mai slabă a cererii interne a diminuat importurile, prognozându-se acum un deficit de cont curent de circa 5% din PIB pentru 2010, comparativ cu 5,5% inițial”.

Se mai arată că, „din misiunea de evaluare efectuată de serviciile Comisiei împreună cu experții FMI și ai Băncii Mondiale în perioada 26 aprilie - 10 mai 2010, pentru a analiza progresele înregistrate în ceea ce privește condițiile specifice atașate tranșei a treia în valoare de 1,15 miliarde de euro în cadrul programului de asistență financiară, a rezultat faptul că, în condițiile politicilor curente, ținta de deficit fiscal pentru 2010, de 6,4% din PIB, nu va putea fi îndeplinită, din cauza unor deteriorări ale condițiilor economice, a unor dificultăți în colectarea veniturilor și derapajelor pe partea de cheltuieli. Guvernul României și-a asumat angajamentul de a lua măsuri compensatorii suplimentare ce trebuie adoptate și implementate înainte de eliberarea de către Comisie a celei de-a treia tranșe din împrumutul UE. [...] De asemenea, se precizează faptul că, în

cazul în care aceste acțiuni nu sunt implementate până în iunie 2010 sau nu conduc la consolidarea anticipată, vor fi implementate acțiuni suplimentare de majorare a veniturilor la buget, inclusiv măsuri de majorare a cotelor de impunere, pentru a se elimina orice diferență bugetară anticipată”.

Soluția legislativă cuprinsă în art.1 din Legea nr.118/2010 a fost determinată, așadar, de apărarea securității naționale, astfel cum rezultă și din expunerea de motive a Guvernului. Securitatea națională nu implică numai securitatea militară, ci are și o componentă socială și economică. Nu numai existența unei situații manu militari atrage aplicabilitatea noțiunii „securitate națională”, ci și alte aspecte din viața statului, precum cele economice, financiare, sociale, care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului. Situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Asigurarea stabilității economice a țării și apărarea siguranței naționale sunt noțiuni care se circumscriu celor de „scop legitim de interes general” și de „cauză de utilitate publică”. În consecință, este îndeplinită și cea de a doua condiție a privării de proprietate.

În fine, ingerința trebuie să fie proporțională cu scopul legitim urmărit. Ingerința este proporțională cu scopul legitim urmărit dacă s-a menținut un „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului. Trebuie să existe, așadar, un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit (cauza Pressos Compania Naviera S.A. și alții contra Belgiei, hotărârea din 20 noiembrie 2005, seria A nr.332, p.23 și § 38; Hotărârea din 21 iulie 2005 în Cauza Străin și alții împotriva României, publicată în M. Of. nr.99 din 2 februarie 2006).

Pentru a determina dacă măsura litigioasă respectă justul echilibru necesar și, în special, dacă nu obligă reclamanții să suporte o sarcină disproporționată, trebuie să se ia în considerare modalitățile de compensare prevăzute de legislația națională. În această privință, Curtea a statuat deja că, fără plata unei sume rezonabile în raport cu valoarea bunului, privarea de proprietate constituie, în mod normal, o atingere excesivă și că lipsa totală a despăgubirilor nu poate fi justificată în domeniul art. 1 din Protocolul nr. 1 decât în împrejurări excepționale (cauza Ex-regele Greciei și alții împotriva Greciei [GC], Cererea nr. 25.701/1994, paragraful 89, CEDO 2000-XII; cauza Broniowski împotriva

Poloniei [GC], Cererea nr. 31.443/1996, paragraful 176, CEDO-V).

În orice caz, după cum s-a pronunțat deja Curtea, dacă o reformă radicală a sistemului politic și economic al unei țări sau situația sa financiară poate justifica, în principiu, limitări draconice ale despăgubirilor, atare circumstanțe nu pot fi formulate în detrimentul principiilor fundamentale care decurg din Convenție, cum ar, de exemplu, fi principiul legalității și cel al autorității și efectivității puterii judecătorești (cauza Broniowski, citată anterior, paragrafele 175, 183 și 184). Cu atât mai mult, absența totală a despăgubirilor nu se poate justifica nici măcar în context excepțional, în prezența unei atingeri aduse principiilor fundamentale consacrate prin Convenție (Hotărârea din 21 iulie 2005 în Cauza Străin și alții împotriva României, publicată în M. Of. nr.99 din 2 februarie 2006, paragraful 53).

Temeiul legal al obligației de indemnizare a fost găsit de Curte tot în dispozițiile art.1 din Protocolul nr.1. Curtea a ajuns la concluzia că această obligație decurge implicit din acest text, luat în ansamblul său. Curtea a statuat în sensul că, în absența unei indemnizări, art.1 din Protocolul nr.1 n-ar asigura decât o protecție iluzorie și ineficace a dreptului de proprietate, în totală contradicție cu dispozițiile Convenției.

Privarea de proprietate impune, așadar, statului obligația de a despăgubi pe proprietar, pentru că, fără plata unei sume rezonabile, raportate la valoarea bunului, ea constituie o atingere excesivă a dreptului la respectarea bunurilor sale, prevăzut de art.1 din Protocolul nr.1. Imposibilitatea de a obține fie și o despăgubire parțială, dar adecvată în cadrul privării de proprietate, constituie o rupere a echilibrului între necesitatea protecției dreptului de proprietate și exigențele de ordin general.

Legea nr.118/2010 nu oferă reclamanților posibilitatea de a obține despăgubiri pentru privarea de proprietate în cauză. Lipsa totală a despăgubirilor nu se poate justifica, avându-se în vedere circumstanțele speței, cu atât mai mult cu cât nicio circumstanță excepțională nu a fost invocată de Guvern pentru a o justifica. În cuprinsul Legii nr.118/2010, a fost justificată necesitatea luării acestei măsuri, dar nu și lipsa totală a despăgubirilor. Lipsa totală a despăgubirilor le-a impus reclamanților o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul lor de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Reducerea salariilor bugetarilor cu 25% și imposibilitatea acestora de a-și mai recupera vreodată sumele de bani aferente acestui procent au dus la ruperea, în defavoarea salariaților, a

justului echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății și cerințele interesului general.

Procedându-se în acest fel, s-a adus atingere chiar substanței dreptului de proprietate al reclamantilor, atingere care, în concepția instanței europene, este incompatibilă cu dispozițiile art.1 din Protocolul nr.1 la Convenție.

În aceste condiții, instanța apreciază că, prin reducerea salariului bugetarilor cu 25% în baza Legii nr.118/2010, au fost încălcate dispozițiile art.1 din Protocolul nr.1.

Ca urmare a acestei constatări și în aplicarea dispozițiilor art.41 din Convenție, instanța apreciază că reclamantii sunt îndreptățiți să li se restituie sumele de bani aferente acestui procent, reținute în mod nelegal.

În ceea ce privește perioada de timp pentru care se solicită restituirea sumelor reținute nelegal, cererea de chemare în judecată are o formulare ambiguă, precizând numai momentul de la care se solicită plata acestor sume, iar nu și cel până la care se apreciază că ar fi îndreptățiți la primirea lor. Având în vedere această formulare, în care se precizează că se solicită și sume ulterioare introducerii cererii de chemare în judecată, faptul că salariul se acordă lunar, fiind o plată succesivă ce devine scadentă la sfârșitul lunii pentru care se datorează, precum și că numai sumele datorate pentru lunile încheiate sunt certe, lichide și exigibile, instanța apreciază că a fost sesizată cu o cerere de obligare a pârâtei la plata diferențelor dintre sumele datorate și cele efectiv plătite pentru perioada iulie 2010 – septembrie 2010, pentru care plata salariului a devenit scadentă înainte de pronunțarea hotărârii.

Având în vedere aceste motive, instanța urmează să admită cererea și să oblige pe pârâtă la plata diferențelor salariale cuvenite potrivit contractului individual de muncă al fiecărui reclamant dintre sumele încasate cu acest titlu și sumele stabilite prin respectivele contracte, aferente lunilor iulie, august și septembrie 2010 (suma aferentă reducerii cu 25% a salariilor), sume ce urmează a fi actualizate cu indicele de inflație de la data scadenței și până la data plății efective.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea formulată de reclamantii...

Obligă pe pârâtă la plata diferențelor salariale cuvenite potrivit contractului individual de muncă, dintre sumele încasate

cu acest titlu și sumele stabilite prin respectivele contracte, aferente lunilor iulie - august-septembrie 2010, sume actualizate cu indicele de inflație până la data plății efective.

Sentință definitivă și executorie.

Cu drept de recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică astăzi 14 octombrie 2010, la sediul Tribunalului Vâlcea- Secția civilă.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

ASISTENȚI JUDICIARI,